

РЕШЕНИЕ

№ 110

гр. София, 07.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 11.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **12844** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба от М. Х., непридружен непълнолетен, гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], против Решение № 6409/22.10.2019 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен поради допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон. Твърди се, че в обжалваното решение не са обсъдени наведените от молителя обстоятелства и опасения да се върне в А.. Счита се, че решението е бланкетно и постановено в противоречие с чл. 9 и чл. 75 от ЗУБ, както и не е надлежно мотивирано. Соци се, че административният орган не е обсъдил ситуацията в страната по произход. Твърди се, че А. е разкъсван от местни конфликти, липсва държавност и е налице тотална несигурност. Искането до съда е за отмяна на акта като незаконосъобразен. В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от назначения му от съда процесуален представител адв. Б., която поддържа жалбата и излага подробни аргументи за ситуацията в държавата по произход. Депозира писмени бележки.

Ответникът, председателят на ДАБ, чрез процесуален представител юрк. С. отрича основателността и доказаността на жалбата, като излага подробни аргументи за законосъобразност на обжалваното решение в съдебно заседание.

СГП, редовно призована за открито съдебно заседание, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София - град като взе предвид доводите в жалбата и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред ДАБ при МС е образувано по молба на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила, рег. № РД09ВР-147/27.02.2019 г. на РПЦ-С., отдел „ПЗМ – кв. Военна рампа“. На оспорващия е съставен регистрационен лист с приложение и е извършена проверка в системата Е., а М. Х. е запознат чрез писмени указания с превод за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията му, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци.

Съгласно отразените в регистрационен лист данни, касае се за гражданин на А., [дата на раждане] в А., [населено място], етническа принадлежност - пашун, с религия – сунит, неженен. Личните му данни са установени въз основа на подписана декларация на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

С молба рег. № 501075/18.04.2019 г. жалбоподателят е заявил, че при регистрацията се е представил с имената М. Х., но истинското му име е С., син на Делавар Х.. Твърди, че има брат, който живее в Б. и моли да му бъдат подготвени необходимите документи, за да замине при него.

В хода на производството за предоставяне на международна закрила е постановено решение № ДВР-3015/19.04.2019 г. на решаващ орган на ДАБ-МС, с което е образувано производство за определяне на държавата, компетентна за разглеждане на молбата на М. Х., тъй като по данни на чужденеца, неговият брат пребивава легално на територията на Кралство Б.. С решение № 13184/21.10.2019 г. на решаващ орган образуваното производство е прекратено поради отказ на предполагаема държава-членка да поеме отговорност за отговорност за чужденеца поради липсата на достатъчно доказателства, доказващи родствена връзка. С оглед изложеното производството за предоставяне на международна закрила в РБ е продължено.

С писма, рег. № 501075/01.03.2019 г., на основание чл.15, ал.4 ЗЗДет, директора на ДСП – С., председателя на Държавна агенция за закрила на детето и кмета на район „С.“ – СО са уведомени, че М. Х. е непридружен непълнолетен по смисъла на § 1, т.4 ДР на ЗУБ, който се намира на територията на Република България без свой родител или друго пълнолетно лице, което отговаря за него по силата на закон или обичай.

Със Заповед № 2201-РД01-0016/13.03.2019 г., на основание чл.15, ал.4 и ал.6 от ЗЗДет вр. § 1, т.4 от ДР на ЗУБ, Г. Т. на длъжност „главен социален работник“ в отдел „Закрила на детето“ в Дирекция „Социално подпомагане“ – С., област С. – град е определена да представлява непридруженото непълнолетно дете М. Х. за производството пред ДАБ и съдебните власти за представяне на особена закрила по реда на ЗУБ.

Със Заповед № РСР19-РД09-70/13.03.2019 г. на основание чл.46, ал.1, т.11 ЗМСМА и чл.25, ал.1 ЗУБ и в изпълнение на Заповед СОА16-РД-09-1242/07.10.2016 г. на кмета на СО, В. И. С. на длъжност главен експерт ОМПЗБ в отдел ПНДО на СО – район „С.“ е определен да изпълнява функциите на представител на непридружени малолетни и непълнолетни чужди граждани, настанени на територията на СО – район „С.“, [улица], РПЦ – С., отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“ ДАБ – МС, вкл. на М. Х..

С писмо рег. № 501075/01.03.2019 г. до Националното бюро за правна помощ е

отправена молба за определяне на адвокат на чуждия гражданин във връзка с изрично заявление рег. № 501075/27.02.2019 г. на М. Х. да му бъде предоставена безвъзмездна правна помощ.

С писмо рег. № М-4955/02.04.2019г. съгласно чл.41, ал.1, т.1 ЗДАНС е уведомена ДАБ, че ДАНС не възразява на лицето, регистрирано в РПЦ С. към ДАБ - МС с вх. № РД09-ВР-147/27.02.2019г. като М. Х., [дата на раждане] в А., да се предостави закрила в Република България, ако отговаря на условията по ЗУБ.

На 21.10.2019 г., в присъствието на Г. Т. „социален работник“ в отдел „Закрила на детето“ в Дирекция „Социално подпомагане“ – С. и В. И. С. - главен експерт ОМПЗБ в отдел ПНДО на СО – район „С.“, е проведено интервю с М. Х.. Лицето мотивира молбата си за закрила с наличието на война, проблеми и врагове в А. и липсата на работа. Посочва, че е докато е бил жив неговия баща, той е ходел на училище, а след това е почнал да работи. Първоначално живеели в провинция Б., като дядо му имал много земи, но след като починал възникнали проблеми относно земята с негови доведени братовчеди. След смъртта на бащата на жалбоподателя проблемите със земите се отразили на него, като братовчедите на баща му заплашили семейството му, че ако не се откажат от претенциите си, няма да ги оставят на мира. По тази причина цялото семейство оставило всички и се преместило в [населено място], където вече се чувствали спокойно и не са имали проблеми. Жалбоподателят е заявил в интервюто, че лично не е бил заплашван, не му е оказано насилие, не е имал проблеми с етническата си принадлежност или изповядвана религия, не е членувал в политически партии или организации, не е имал проблеми с армията, полицията или други официални власти, не е бил арестуван, съден или осъждан. Съобщава, че нелегално е напуснал А. преди 3 години и 10 месеца, като три години е работил в Турция, след което нелегално е преминал територията на Република България /РБ/. Прекарал 5 дена в hostel, след което се предал на полицията, тъй като каналджиите му казали, че ако му снемат пръстовите отпечатащи тук ще има проблеми да отиде другаде и ще го върнат в България.

По преписката е приобщена справка вх. № МД-564/17.10.2019 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ относно общото положение в Ислямска република А., като същата отразява актуалната политическа и икономическа обстановка. Справката е съставена съгласно Методологията на Европейската служба за подкрепа в областта на убежището за изготвянето на информация за страните на произход на база внимателно подбрани, публично достъпни външни източници, посочени под линия на всяка страница.

По подадената молба е изготвено становище на П. С., младши експерт в РПЦ-С., отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“, с което след преценка на доказателствата по административната преписка е предложено да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С обжалваното в настоящото производство Решение № 6409/22.10.2019 г. на председателя на ДАБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на М. Х., на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 във вр.с чл.8 и чл.9 ЗУБ. За да направи този извод, органът е изложил установената в хода на производството бежанска история на чужденеца за статут. След извършения анализ на заявените обстоятелства е приел, че не може да се направи извод за осъществено спрямо молителя преследване по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ. Изложени са мотиви, че кандидатът не е направил никакви заявления за преследване по смисъла на ЗУБ.

Административния орган е преценил, че по отношение на М. Х. не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ. Случаят е разгледан и във връзка с възможността за прилагане на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ, като е изведен извод, че установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че молителят е бил принуден да отпътува поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността му. След анализ на информацията по справката на дирекция "Международна дейност" при ДАБ решаващият орган е счел, че не се установяват предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут. В обжалваното решение се сочи, че видно от цитираната справка, обстановката по сигурността в А. не достига до границите на вътрешен въоръжен конфликт по смисъла заложен в международното право. Изложени са мотиви, че от заявленията на молителя е видно, че той е напуснал държавата си по произход заради лични проблеми с негови роднини, а не заради обстановката по сигурността. Приел е, че по отношение на чужденеца не са налице предпоставките на чл. 8, ал. 9 ЗУБ и чл. 9, ал. 6 ЗУБ, както и че предвид обстоятелството, че семейството на чужденеца продължава да живее в А., в негов най-добър интерес е да се завърне при своите близки.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна – адресат на оспорения индивидуален административен акт и в преклузивния 14 – дневен срок по чл. 87 от ЗУБ, считано от връчването му на 09.10.2018г.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Решението е издадено от компетентен орган. Спазени са националните и съюзни стандарти за приемането на чужденеца като кандидат за международна закрила. Разяснена и осигурена му е възможността да кандидатства за международна закрила, видно от подадената молба вх. № РД09ВР-147/27.02.2019 г. до председателя на ДАБ с искане по чл.59, ал.2 ЗУБ към властите на Република България да му се предостави закрила. Това желание е заявено лично от чужденеца пред длъжностно лице от ДАБ съобразно чл.58, ал.3 ЗУБ. Той е регистриран в ДАБ и му е открито лично дело съгласно чл.61, ал.2 ЗУБ. Едновременно с извършване на регистрацията на жалбоподателя е връчен екземпляр от Указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България. Така той е информиран за процедурата, която ще се прилага в последователните ѝ фази; правата и задълженията му в хода ѝ; последиците при неспазване на негови задължения и/или при отказ да сътрудничи на ДАБ; основанията за спирането и прекратяването ѝ. Връчен му е списък с адресите на Представителството на ВКБООН и Мисията на Международната организация по миграция в Република България, както и на неправителствени организации, които работят с бежанци и чужденци, подали молби за статут. По този начин е дадена изискуемата се от чл.58, ал.6 ЗУБ безплатна правна и процедурна информация относно реда, по който ще се разгледа, на език, за който има разумни основания да се смята, че разбира, в срок, позволяващ му да упражни правата си, гарантирани му като кандидат за международна закрила, и да изпълни задълженията си в това качество. На непридружения непълнолетен е назначен представител по чл.25, ал.1 ЗУБ, на проведеното с него интервю са присъствали социален работник от ДСП С. съобразно чл.15, ал.4 ЗЗДет и представител от отдел ПХДО на Столична Община – район „С.“ съобразно чл. 46, ал. 1, т. 11 от ЗМСМА във вр. с чл. 25, ал. 1 от ЗУБ.

Не се твърди и не се установява интервюирането на търсещия закрила да е извършено при условия, които не гарантират поверителност. Взети са необходимите мерки то да се проведе при условия, които дават възможност на кандидата да изложи по последователен начин, максимално изчерпателно всички свои основания за търсената закрила. За това свидетелства съдържанието на протокола за поведено интервю, в хода на което оспорващият е могъл да представи всички елементи, обосноваващи молбата му. Той е внимателно изслушан в присъствието на социален работник и на представител по чл.25, ал.1 ЗУБ, не е ограничаван в изявенията си, поставяни са му уточняващи въпроси. Следователно и по своята структура като последователни фази, и като отделни извършени в хода ѝ действия, тази процедура за предоставяне на международна закрила е надлежно проведена. Не са допуснати нарушения по чл.35 и чл.36 АПК – събрани са наличните по случая доказателства, изяснени са всички заявени от кандидата обстоятелства във връзка с индивидуалното му положение, взета е предвид актуалната обща информация за държавата на произхода му и е преценена сигурността ѝ.

Решение № 6409/22.10.2019г. е издадено в писмена форма, мотивирано е с фактическите и правни основания за отхвърляне на молбата. Съгласно чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ са обсъдени както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата по произхода му. Взети са под внимание изтъкнатите от него факти от личната му история, оценена е в достатъчна степен общата обстановка в държавата по произход на база на информация от надеждни международни източници, които са посочени в цитираната в решението справка.

От съществено значение за предоставяне на статут на бежанец съгласно ЗУБ и Женевската конвенция е съществуването на основателни опасения от преследване по причина на раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група. Преценката следва да конкретна. Задължение на искащия убежище е да представи необходимите елементи за оценка на истинността на изброените факти и обстоятелства. След като достоверността на твърденията му бъде достатъчно добре установена, не е необходимо да се търсят детайлни потвърждения на изложените факти, съмненията следва да се разрешават в полза на искащия убежище, освен ако няма основателни причини това да не се прави. Фактите и обстоятелствата за целите на предоставянето на статут на бежанец следва да се оценяват в сътрудничество с молителя.

Понятието "преследване" по смисъла на чл.8, ал.4 и ал.5, дефинирано като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като съгласно ал.5 действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, което би довело до извършване на деяния по чл.12, ал.1, т.1-3. За да може да се квалифицират като преследване по смисъла на чл.8 ЗУБ, събитията, които са претърпени или представляват заплаха, трябва да: - са достатъчно тежки, според тяхното естество или повторение, или да представляват сериозно посегателство на правата на човека, например живота, свободата или физическата цялост, или след преглед на всички елементи в досието се установи, че те очевидно не позволяват на лицето, което ги е претърпяло, да продължи да живее в страната по произход, и - се основават на една от

причините за преследване по чл.8 раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения. Понятието раса включва принадлежност към различни етнически групи. Като общо правило може да се приеме, че преследването е на расова основа, когато преследвачът възприема обекта на преследването като принадлежащ към друга расова група, различна от неговата, от което произтича действителна или въображаема разлика и това е мотивът на неговите действия. Хипотезата е неотнормируема към разглеждания случай - молителят не навежда каквито и да било доводи в тази насока. В историята си посочва, че преди години е имал личен конфликт с роднини във връзка със земи, но след като семейството му се е преместило в [населено място], не са имали повече проблеми.

Относно понятието религия, то може да се разбира в широк смисъл и да включва теистични, нетеистични или атеистични вярвания. Преследването по религиозни причини може да приеме различни форми, от пълна забрана за практикуване на култа и религиозно образование до тежки дискриминационни мерки срещу лицата, принадлежащи към определена религиозна група. За да има преследване накарняването трябва да бъде достатъчно тежко. М. Х. не твърди преследване по отношение на религия. Бежанската история на чужденеца не съдържа твърдения за осъществено преследване по отношение на неговата националност или поради принадлежността му към определена социална група. В рамките на интервюто сочи, че причината да напусне А. е, липсата на работа и наличието на проблеми и врагове, но конкретни твърдения не са наведени освен проблемите на семейството му с наследствените земи. Пзовава се на общата обстановка в държавата си на произход. Следователно жалбоподателят не сочи конкретна и обоснована причина, поради която не е останал в А. и не заявява твърдения, релевантни за приложението на чл.8 ЗУБ.

С оглед на изложеното съдът намира, че представените от кандидата факти и обстоятелства не представляват основание за предоставяне на статут на бежанец по цитираната разпоредба.

Съгласно чл.9, ал.1 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. С цел да се даде отговор относно наличието на предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, следва да се разгледат в сравнителен план трите вида „тежки посегателства“ по чл. 9, ал.1 ЗУБ, да се съобрази и решение на Съда на Европейския съюз от 17.02.2009г. по дело С-465/2007г. Използваните в член 15, букви а) и б) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти относно условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила изрази „смъртното наказание“, „екзекуцията“, както и „изтезанието или нечовешкото или унизителното отнасяне или наказание, наложени на молител“, абсолютно идентични на тези, посочени в ЗУБ, обхващат ситуации, при които молителят за хуманитарен статут е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство. От друга страна, посегателството, дефинирано в член 15, буква в) от Директивата като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхваща една по-обща опасност от посегателство - по-скоро се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, отколкото определени

насилия. Освен това тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“. На последно място, разглежданото насилие в основата на посочените заплахи е квалифицирано като „безогледно“, термин, който предполага, че насилието може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение. В този контекст изразът „лични“ трябва да се разбира като обхващащ посегателства, насочени срещу цивилни лица без оглед на тяхната самоличност, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква в) от Директивата. Това тълкуване, което е в състояние да осигури приложно поле, присъщо на член 15, буква в) от Директивата, не се опровергава от формулировката на съображение 26 от нея, според което опасностите, на които изобщо е изложено населението или част от населението на една страна, обикновено не представляват сами по себе си индивидуални заплахи, които могат да бъдат квалифицирани като тежки посегателства. Макар това съображение да предполага, че само обективното констатиране на свързана с общата ситуация в дадена страна опасност по принцип не е достатъчно за установяване, че прогласените в член 15, буква в) от Директивата условия са изпълнени по отношение на определено лице, неговата редакция чрез използването на изрече „обикновено“ все пак допуска хипотезата за извънредна ситуация, която би се характеризирала с толкова висока степен на опасност, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че това лице индивидуално би се изложило на разглежданата опасност. Извънредният характер на тази ситуация се потвърждава и от факта, че съответната закрила е субсидиарна и според общия смисъл на член 15 от Директивата, тъй като дефинираните в букви а) и б) от този член посегателства предполагат ясна степен на индивидуализация. Макар несъмнено да е вярно, че колективни фактори играят съществена роля за прилагането на член 15, буква в) от Директивата, в смисъл че съответното лице спада, както други лица, към кръг от потенциални жертви на безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт, това не променя факта, че тази разпоредба трябва да представлява обект на систематично тълкуване в съответствие с другите две посочени в член 15 ситуации и следователно трябва да се тълкува в тясна връзка с тази индивидуализация. В това отношение следва да се уточни, че колкото по-способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. Съгласно посоченото решение на СЕС член 15, буква в) от Директивата във връзка с член 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно

насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Съществуването на въоръжен конфликт трябва да бъде признато с оглед прилагането на член 15, буква в, когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или когато се сблъскват две или повече въоръжени групи, без да е необходимо този конфликт да може да бъде квалифициран като въоръжен конфликт, който няма международен характер по смисъла на международното хуманитарно право и без интензитетът на въоръжените сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили и продължителността на конфликта да бъдат предмет на преценка, отделна от тази за степента на насилие, съществуващо на въпросната територия – решение от 30 януари 2014г. на СЕС по дело C-285/ 2012г.

В чл.75, ал.2 ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут от страна на председателя на Държавната агенция за бежанците се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. В конкретния случай това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на фактите и обстоятелствата, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, в частност - предоставяне на хуманитарен статут. В оспореното решение е направена преценка на ситуацията в страната чрез позоваване на справка от специализирана дирекция в Държавната агенция за бежанците. Данните в нея сочат, че въпреки тежката икономическа и политическа ситуация, наличието на нападения срещу цивилни от въоръжени терористични групи и целенасочени убийства на лица, свързани с правителството, обстановката на сигурност в А. не е достигнала границите на вътрешен въоръжен конфликт. В приложената справка е изрично посочено, че според анализа на ЕСПОУ в К. се извършва безразборно насилие, но не на високо равнище и съответно се изисква по-високо ниво на отделни елементи, за да се покажат сериозни основания да се вярва, че цивилен, върнат на територията, ще бъде изправен пред реален риск от сериозна вреда. Предвид изложеното не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, тъй като не е налице обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, както и видно от цитираната информация не е налице безогледно насилие в държавата по произход в степен, от която да съществува реален риск от тежки посегателства срещу М. Х.

Общата ситуация на несигурност и насилие в определена държава сама по себе си не може да обуслови нарушение на чл.3 ЕКПЧ при експулсиране до територията ѝ. Възможно е интензивността на насилието да достигне праг, над който връщането на всяко лице в тази държава задължително да нарушава чл.3 ЕКПЧ, но това касае само най-екстремните случаи на общо насилие, при които има действителна опасност от малтретиране вследствие единствено излагането на индивида на това насилие при завръщането му. Актуалната обща ситуация на насилието в А. не се характеризира с подобна изключителност; нивото му не е така сериозно, че да причини само по себе си нарушение на чл.3 ЕКПЧ при депортиране на жалбоподателя в страната. Същевременно няма причини, още по-малко сериозни, да се смята, че поради

отличителни негови черти, жалбоподателят ще съставлява интерес за която и да е от страните в конфликта, което елиминира възможността чрез кумулация на индивидуални и общи рискови фактори за него да се породи опасност от малтретиране на прага, на който чл.3 ЕКПЧ да се задейства като забрана за връщане - елемент от международна закрила.

Неоснователен е наведеният от процесуалния представител на жалбоподателя довод, че в хода на административното производство чужденецът изрично е декларирал, че иска да ползва безвъзмездна правна помощ, а такава не му е осигурена. По делото са налице данни, че административният орган е отправил такова искане до Националното бюро за правна помощ във връзка с изричното заявление на чужденеца. Още повече за да бъдат гарантирани интересите на непридружения непълнолетен, на същия е назначен особен представител. Съгласно чл.25, ал. 3 от ЗУБ особеният представител има следните права и задължения: 1. да се грижи за правните му интереси в производствата по предоставяне на международна закрила до тяхното приключване с влязло в сила решение; 2. да го представлява пред всички административни органи, в т. ч. социални, здравни, образователни и други институции в Република България, с оглед защита на най-добрия интерес на детето; 3. да изпълнява ролята на процесуален представител във всички производства пред административните органи; 4. да предприема действия за осигуряване на правна помощ. Следователно за жалбоподателя са положени всички изисквания се по закон грижи, във всеки един момент от развилото се административно производство и правото му на защита не е било накърнено.

Въз основа на анализа на данните по делото съдът по фактите приема, че жалбоподателят не заявява причини, относими към разпоредбата на чл.8 ЗУБ като основание за молбата си за международна закрила. М. Х. не отговаря и на условията за субсидиарна международна закрила по чл.9, т.1, 2 и 3 ЗУБ, поради което отказът по чл.72, ал.1, т.4 ЗУБ да му се признае хуманитарен статут е законосъобразен. Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл.9, ал.6 и 8 ЗУБ, доколкото оспорваният е непълнолетен и неженен, нито обоснова молбата си към властите на Република България, с каквито и да е причини от хуманитарно естество. Без действителна нужда от субсидиарна закрила, на което и да е от основанията за прилагане на този допълнителен режим на международна закрила, непредоставянето ѝ на този кандидат не противоречи на материалноправните разпоредби, които я регламентират.

По тези съображения съдът приема, че обжалваният административен акт е законосъобразен, а подадената срещу него жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Х., непридружен непълнолетен, гражданин на А., против Решение № 6409/22.10.2019 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Да се изпрати препис на страните.

СЪДИЯ: